Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Horn, Hans Iver.; ved H. I. Horn.
Titel | Title:	Kapertoget : et nationalt Syngespil i tre Akter
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : trykt hos Joh. Fred. Schultz, 1810
Fysiske størrelse | Physical extent:	86 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Kapertoget
af Horn

55,-131

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130020731916

Kapertoget.

Et nationalt Syngespil

i tre Akter.

Ved

H. J. Horn,

Doctor og Professor.

Kjøbenhavn, 1810.

Trykt hos Directeur Joh. Fred. Schultz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

Personerne.

Ole Pedersen, en gammel Skipper, som boer i en norsk Udhavn, imellem Ferder og Christiansand. For nærværende Tid Kaperkapitain.

Stine, hans Hustrue.

Lise, hans ældste Datter, forlovet med Anders.

Karen, hans yngste Datter, forlovet med Halvor.

Iver, hans Søn, 13 a 14 Aar gammel.

Anders, Styrmand; som man troer, i engelsk Fangenskab; forlovet med Lise.

Halvor, Styrmand, Anfører for Kystværnet; forlovet med Karen. Han har udmærket sig i Slaget den 2den April 1801, og bærer Medaillen paa Brystet.

En Baadsmand.

En Kystværns-Mand.

Tvende Underanførere ved Kystværnet.

Tvende Priismestere.

Handlingen foregaaer først i November Maaned 1807. Den begynder den ene Dags Eftermiddag, en Times Tid før Solens Nedgang, og ender næste Dags Formiddag.

Scenen er i Ole Pedersens Stue.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Første Akt.

Første Scene.

Ole (allene.)

(Han er beskiæftiget med at lægge nogle Klæder ned i en Skibskiste. Man hører stærk Storm.)

Blandt tordnende Rædsler og skrækkende Farer,
Blandt Fiendernes lynildbevæbnede Skarer,
Ei synker de stridvante Krigeres Mod.
Naar Hære omstyrte, og tusinde segne,
Naar Død dem omspender, de Kiække ei blegne,
Rask farve de Jorden med Fiendernes Blod.

Men Vindenes Piben, og Stormenes Susen,
Og Havenes Brølen, og Bølgernes Brusen
For graaehærdet Søemand er skiønneste Lyd!
Naar Stængerne krummes, og Raaerne knage,
Og Tougene hvine, og Seilene brage,
Da fyldes hans Bryst med oplivende Fryd!

Du veed jo dog, at Veiret pleier sagtne
Mod Morgenen.

Ole.

Ja, til det er for sildig.
Har Du da glemt hvad vores Lehnsmand sagde;
At mange rige Ladninger af Fiendens,
(Jeg gider ikke nævne ham, den Usle!)
Har søgt til Strømstad i det sidste Uveir?
Og vente blot paa gunstig Vind for Reisen?
Den har de nu — de maae gaae ud i Aften
Om de tør vove sig.

Stine.

Ja, det er Knuden.

Ole.

Hvad vilde mine raske Gutter sige
Om jeg lod dem passere tæt forbi os,
Og ei forsøgte paa at faae dem tagne?
Du veed, hvor villige de stakkels Gutter
Hvor raske, og hvor gierne de gik med mig
Foruden Hyre — smaat det er med Kosten —
Saasnartsom de sik høre gamle Ole
Selv vilde føre Kaperen.

Stine.

Det veed jeg;
Her blev jo slig en Glæde her i Bøigden,
Som om de vare budne til at dandse.

Ole.

Ole.

Naa! — hidtil har jeg ingen Ting udrettet;
Forgieves er jeg gaaet ud at krydse,
Tomhændet — næsten flau — jeg kom tilbage.
De Unge tabe letteligen Modet;
Ei gaaer det an at prøve dem for længe;
Nu har vi denne lykkelige Udsigt,
Nu brænde de af Lyst og Mod og Iver,
Nu maa der voves Alt.

Stine.

Endogsaa Livet?

Ole.

Ja, bedste Kone! — ja — endogsaa Livet. —
Det var en Sag om dette gamle Hoved,
Om denne Krop, som neppe kan sig bære
Faldt for sin gode Konge, og for Prindsen,
Om den blev slugt af Bølgen, for at hævne
Et Fødeland, som faldt i Røver-Hænder! —
Da Fienden tog mit Skib, min hele Rigdom,
For hvilket jeg saa længe jeg har levet
Har troelig pløiet Søen, troelig flæbet,
Da tænkte jeg: — "Du gav — og Du kan tage,
Du Herre, som bestyrer vores Skiebne!
Vor lille Gaard nok skaffer os vor Føde,
Og Børnene kan giøre som der' Fader:
Arbeide — frygte Gud — og tidlig spare."
Men da jeg fik at høre, Fødelandet

Var rovet, haanet, skammelig mishandlet,
Da skialv min hele Krop af billig Harme!
Da svoer jeg at forsøge hvad jeg kunde;
Du veed jeg vover ei for egen Vinding!
Hver mindste Splindt jeg faaer af Fiendens Skibe,
Hver Ende Toug skal være Kongen skiænket,
Og Du har intet derimod — det veed jeg;
For længe siden gav Du mig Dit Minde.
O, maatte jeg dog eengang være heldig!
Kun eengang vise hvad jeg vilde giøre,
Hvor gierne jeg opoffrer Alt for Landet! —
O, Du, som skuer ned i dette Hierte!
Du saae hvor rolig jeg da bar min Skiebne,
Hvor glad jeg da imodtog selve Døden! —
Men, Stine! — seer jeg Taarer i Dit Øie? —
Du angrer dog vel ei hvad Du har lovet?
Er Offeret for stort?

Stine (med Taarer.)

Det kan det blive.

Ole.

Saa har Du da forandret Dine Tanker?
Saa føler Du ei meer saa varmt for Landet?
Saa higer Stine ogsaa efter Vinding?
Du kunde ønske Dig at vinde Penge,
Guld kunde glæde Dig, naar Kongen mangler?
Du kunde leve godt, naar Landet lider?
Du kunde sove blødt og trygt, naar Prindsen,

Den

Den fromme — ak! den ædle Kronprinds vaager,
Og omspendt af Bekymringer betrygger
Ved Mod og Klogskab Dig, og hele Riget?
Det kunde Du?

Stine.

Det kunde ingen Kone,
Som havde Dig til Mand, og fandt det Lykke
At være elsket af en ærlig Normand! —
Men let miskiender Du Din kiere Stine.
Naar yttred' jeg Begiærlighed til Velstand?
Naar stak mig Andres Overflod i Øine?
Naar hylded' jeg den Rige for hans Rigdom?
Er simple Kaar for mig da saa uvandte,
Saa fremmede, som om jeg aldrig saae dem?
Og dandsede vi stedse da paa Roser?
Erindrer Du i vore første Dage
Hvor smaat vi levede — hvor knapt — hvor sparsomt?
Og eied' sielden Mad til næste Morgen,
Og knap en Draabe Melk til vore Spæde?

Ole.

Jeg mindes dem, og mindes dem med Glæde!
Da lærte jeg at noies med det Lidet,
Og brage Herrens Gaver, naar Han gi'er dem.

Kun Salighed boer i den Noisommes Hierte,
Kun rolige Glæder ledsage hans Fied.
Han graadig ei Rigdommens Dynger begiærte,
Tilfreds med den Lod, som for ham er bereed.

Stine.

Stine.

Ei Armod hans rolige Sind kan nedbøie,
Ei nager ham Kummer, ei qvæler ham Nød,
Ei mørkner Mismodigheds Taare hans Øie;
Ved Arbeid han bøder mod Armodens Stød.

Ole.

Glad seer han i lave, men reenlige Stue,
Sin raske, og blide, og huuslige Viv!
Og skulde ham engang Bekymringer kue,
Hun styrker hans Mod, og forsøder hans Liv!

Stine.

Og dersom da gavmild ham Skiebnen tilsmiler,
Og skienker ham Himmelen blidere Kaar,
Til Armodens Hytte han venligen iler,
At lindre dens Smerter og læge dens Saar.

Begge.

Ei Sorg ham nedtrykker, ei Medgang ham hæver,
Ei stoler han daarlig paa Høihed og Guld;
Ved hældende Aften han frygtsom ei bæver;
Han smilende segner til fædrene Muld.

Stine.

Ja, gode Ole! jeg har lært at savne,
Ei har jeg glemt det. — Mindes Du den Aften,
Da Budet kom om Kiøbenhavns Ulykke?
Du blegnede og taug — kort var Din Pusten
Og stønnende. — Og viltert var Dit Aasyn —
Du gik til Engs, og vilde synes rolig;

Jeg

Jeg lod som om jeg sov, og bad til Herren
At dog et Blund Dit Øie maatte qvæge;
Men stedse blev Du meer og meer urolig;
Jeg veed at Du tilbragte Natten søvnløs. —

Ole.

Ja, det veed Gud — en saadan Nat er gruesom —
Men Fienden havde rovet Danmarks Flaade!

Stine.

Da Dagen gryede tog Du mig i Armen,
Og sagde blidt — "hvad mener Du, min Stine?
Vor halve Gaard vil Naboe Peder kiøbe;
Jeg sælger den, og kiøber mig en Skude;
Jeg veed hvor jeg skal faae en dygtig Seiler;
Den væbner jeg, og samler flinke Soemænd!
Blandt Bøigdens Ungdom vist jeg finder mange,
Som er rede til at følge Ole.
Saa gaaer jeg ud til Kapers; — hvad jeg vinder,
Det skal tilhøre Kongen — Kongen ene!"
Saae Du da mindste Mishag i mit Øie?
Stod jeg ei op og sendte Bud til Peder?
Og skyndte jeg Dig ikke selv til Salget? —
Kier var Du mig bestandig — det veed Himlen!
Men kierere Du blev — om det var muligt —
Ved denne Handling! — glad jeg saae Dig vise,
At Norge eier Mænd, som ere rede
At bære Offer frem paa Landets Alter.
Og nu miskiender Du saa let min Ømhed!

Ved Himmelen! ei vilde jeg forsøge
At holde Dig tilbage, om jeg kunde;
Kun denne Nat bli'er grueſom — mørk og ſtormfuld!
Endnu eengang — for Himlens Skyld — jeg beer Dig:
Bie blot til Dagen gryer!

Ole.

Jeg gaaer til Stranden;
Jeg vil dog ſee om Veiret er ſaa farligt.
(Han gaaer til Døren og møder Karen, til hvem han ſiger):
Nu kom Du ret tilpas, min gode Karen!
See til Du kan faae Moder lidt i Lune;
Hun er ſaa mørk i Dag.

(Han gaaer.)

Tredie Scene.

Stine. Karen.

Karen.

O, gode Moder!
Naar pleier Du ſaa let at tabe Modet?
Hvad fattes Dig?

Stine.

O, Barn — hvor Du kan ſpørge!
Ei troede jeg Dig ſaa ueftertænkſom. —
Hør denne Storm — jeg frygter for Din Fader;

Han

Han gaaer vist ud i Aften for at krydse;
O, gid vi saae ham meer!

Karen.

Fat Dig, min Moder!
Maaskee er Faren mindre end Du troer den.
Saa vindesyg har aldrig Fader været,
At han for Guld satt' Folkes Liv i Fare;
Han skiønner vist, naar det er Tid at seile.

Stine.

Nei, aldrig dreves han af Vindesyge,
Men ædel Hævnelyst. — Han er saa opbragt;
Og det med Rette, det kan ingen nægte.
Han gaaer vist ud saafremt det kun er mueligt,
Og denne Mueligheed, som kun et Vindstød,
En Stregs Forandring ganske kan kuldkaste,
Bestemmer min — maaskee for haarde Skiebne,
Mit Livs Lykkalighed!

Karen.

Stoel Du paa Fader,
Og frem for Alt, paa Himlen som beskytter
Hver god og ædel Mand — hver som den ynder.

Stine.

Ja, sikkert ynder Himlen ham — den Gode!
Men ak! — Hvo kiender Himlens Raad? — hør, Karen!
Jeg vil gaae hen til vores Naboe Peder;
Han er en troefast Ven — en ædel Olding,
Og kyndig Søemand, har jeg hørt af Fader.

Et Ord af ham vist vilde virke meget;
En Oldings Raad er meer end Qvindestemmer.

Karen.

Gior det, min Moder!

(Stine gaaer.)

Fierde Scene.

Karen (allene.)

Glad jeg skulde blive,
Om hun paa nogen Maade kun blev rolig!
Men vist nok er hun ogsaa alt for frygtsom.
(Hun sætter sig til at strikke, og synger:)

Stolt Søemand han farer saa vide omkring
Over salten Søe;
Han bringer saa mangen en kostelig Ting
Til sin Fæstemøe.

Han fører saa mangen en dyrebar Viin
Over salten Søe,
Baade Silke, og Guld, og Hermelin,
Til sin Fæstemøe.

Naar Landet faaer Feide, han farer frem
Over salten Søe,
Han iler til Forsvar for Arne og Hiem,
Og sin Fæstemøe.

Til

Til Orlogs han stander som Klippen fast,
I den salte Soe;
Han fægter, om faldt baade Stænger og Mast,
For sin Fæstemøe.

Til Orlogs han drøver saa mangen en Mand
Paa den salte Soe;
Ei sviger han Konge og Fødeland
Eller Fæstemøe!

Han styrer saa vaersomt blandt Banker og Skiær
I den salte Soe;
Og tænker, naar Døden den er ham nær,
Paa sin Fæstemøe.

For Modbør han bauter og braser saa snild
Paa den salte Soe;
For Medbør han seiler som lynsnare Piil
Til sin Fæstemøe.

Han styrer saa sikkert den skummende Stavn
Over salten Soe!
Og ankrer saa glad i forønskede Havn,
Hos sin Fæstemøe.

Men splitte de Storme hans Mast og hans Roer
I den salte Soe,
Og knuse Bagstavn til Havbunden foer:
Da græder hans Møe!

O Gud! blev det vor gamle Faders Skiebne!

Femte Scene.

Liſe. Karen.

Liſe.

Seilſlaget vaier alt — o Karen — Karen!
Naar ſaae Du vores Fader ſaa paaſtaaelig?

Karen.

Aa! Fader er en gammel kyndig Søemand;
Han kiender hvert et Skiær, hver Steen i Fiorden;
Han veed hvad Skuden taaler — frygt kun ikke!

Liſe.

Du er nu altid uforſagt og modig;
Du føler ei den Skræk vi andre føle,
Fordi Du har Din Halvor tryg her hiemme.
Var jeg ſaa lykkelig! — min ſtakkels Anders,
Gud veed hvad Ondt han døier hos en Fiende,
Som kan nedlade ſig til at mishandle
De Fanger, ſom han tog foruden Sværdſlag.
Troer Du, at jeg ei gierne ſaae ham hævnet,
Og hævnet ved vor gode gamle Fader?
Men Faren er for ſtor — det ſige Alle.

Karen.

Ja, ſtakkels Anders — gid han var iblandt os!
Men troer Du da mit Hierte gandſke lukket
For Fader — Moder — Alt — undtagen Halvor?
Kier er han mig — ved Himlen — ſom mit Die;

Ei er han bange for en Fiendes Aasyn,
Det har han viist — ei frygter han for Stormen;
Og var han ræd — ei kunde jeg ham elske.
Høit blusser Pigens Hierte for den Kiække.

Karen.

Tapperhed og Mod antænder
Elskov i hver Piges Bryst.
Hellig er den Ild, som brænder
For den Mand, som stod i Dyst.

Lise.

Ei daarer os Elskernes Stemmer,
Som rødede Feighed og Frygt.
Ei qvindeligt Hierte forglemmer,
At Kiækhed giør Hiemmet saa trygt.

Begge.

Og falder den Edle for Fiendernes Sværd,
Og strømmer hans Blod af de kløvede Aarer,
Da væder hans Pige med hedeste Taarer
Hans pyntede Gravhøi — og mindes hans Værd!

Karen.

Min Lise! — hør — ei frygter jeg for Halvor,
Ei vil jeg giemme ham i Kaklovnskrogen,
Og skiøndt hans Liv udgiør min hele Lykke,
Saa vover jeg dog heller ham end Fader.
Jeg veed han gik i Faders Sted med Glæde,
Saafremt den Gamle kun blev rolig hiemme.

Og blev han da — o Gud, jeg vilde sørge,
Men altid finde Trøst i denne Tanke,
At have glædet Moder, frelst min Fader.
Jeg henter ham; — betroer ham Fader Skuden,
Da veed jeg han ved mindste Vink er rede.
O Gud! — og da blev Du og Moder rolig.

Lise.

Tak, gode Pige!

(Karen gaaer.)

Siette Scene.

Lise (alene.)

Gud! det var en Handling,
Som vidner om den gode Siel Du eier.
Gid Fader kun var villig — men jeg frygter
Den Gamle laer sig ikke overtale;
Han er for opbragt mod den lumske Fiende;
Selv vil han hævne sig.

Syvende Scene.

Ole. Iver. Lise.

Ole.

See der, min Iver!
Der staaer Skibskisten — bær den ned til Stranden,

Saa-

Saafremt Du orker den. (til Lise.) Hvor er Din Moder? Beed hende komme hid.

(Lise gaaer.)

Ottende Scene.

Ole. Iver.

Iver.

Min gode Fader!
Du pleier ei at afslaae min Begiæring:
Jeg har en Bøn til Dig.

Ole.

Du vil vel ogsaa
Forsøge paa at skrække mig med Stormen,
Og saae mig til at ligge rolig hiemme,
Imedens Fienden seiler tryg forbi os,
Og driver Handel og beleer vor Feighed?

Iver.

Nei, Fader! seil med Gud! — jeg veed Du skiønner,
Naar Faren er for stor — men kun tillad mig
At følge Dig paa dette Tog.

Ole.

Min Iver!
Du veed ei hvad Du beer mig om. — Det kuler
Saa haardt at Du vist lettelig fortrød det.
Og før vi komme halvveis ud af Fiorden

Saa veed jeg vist at Du er ræd og føesyg;
Ei har Du faret før i sligt et Uveir.

Iver.

O, jeg er stærk, og rask, og taaler Søen,
Og aldrig skal Du see mig frygte Stormen,
Saalænge som jeg farer ved Din Side;
Du skionner nok at hindre hvert et Uheld.

Ole.

Vor Skiebne er i Himlens Haand.

Iver.

Det veed jeg;
Men Mod og Kundskab tit afvende Faren.

Ole.

Glem ei, min Søn! at vi har meer at frygte
End Storm og Uveir — husk, vi gaae til Kapers,
Let kan vi treffe paa et væbnet Fartøi,
Og nødes til at slaaes mod Overmagten.

Iver.

O! gid det var saa vel!

Ole.

Hvor ubesindigt!
Tænk ei, at det er Leeg at gaae mod Fienden;
Naar Ilden vælter ud af Fiendens Stykker,
Og Røg og Damp betage os vor Aande,
Og Kugler hvine fælt forbi vort Øre,
Og Splinter fare rundt omkring som Sneefog,

Og

Og Skrig af Saarede opfylder Luften:
Da skrækkes ofte Mænd, end sige Drenge.

Iver.

Ja, jeg er ung — men jeg er født i Norge,
Og føler Norges Fryd, og Norges Kummer
Saa varmt, saa levende, som nogen anden.
O, gid jeg kun var Mand! og kunde bruges
I Kongens Tieneste, og nød den Lykke
At faae Anledning til at hævne Landet;
Da skulde Du, min Fader! faae at høre
Din Iver ei er bange for en Fiende.
Og skialv jeg nogentid for Fiendens Kugler,
Og blev jeg feig, og vendte jeg ham Ryggen;
O, Fader! — o, da skyede jeg Dit Aasyn!
Tillad mig blot at følge Dig.

Ole.

Kun lidet
Du tænker paa Din omme Moders Qvide.
Alt skielver hun for mig, og naar hun vidste
At Mand og Søn paa eengang var i Fare,
O, da forøgedes den Armes Kummer!
Det er et grusomt Veir — stærkt raser Stormen —
Udseilingen er vanskelig og farlig —
O, gik det os uheldigt — blev vi borte —
Den Gode! da blev hendes Sorg fordoblet.
Hun holdt det ikke ud.

Iver.

Hun vilde græde
Sin hele Levetid for Dig, min Fader!
Og stundum skienke mig en kostbar Taare;
Jeg følger Dig — tillad mig det — ved Himlen!
Det var den første Bøn Du hørte af mig.
Sødt blev der mig at synke ved Din Side,
Og dele Skiebne med min gamle Fader.

Ole (afsides.)

Den Dreng bevæger mig! — hvad skal jeg svare? —

(Til Iver.)

Du er min Søn, og kiæk — vel! — følg mig, Iver,
Saafremt Du kun kan faae Din Moders Minde. —
Men hør, min Søn! Du viiste mig Dit Hierte;
Jeg oinede deri den Gnist, som ulmer,
Og som maaskee snart bryder ud i Lue:
Jeg oined Kierlighed til Fødelandet.
Giv mig Din Haand, min Søn! og lov mig, sværg mig:
At Landets Fiender evig ere Dine.

Iver.

Der, Fader — tag min Haand — forbandet være
Den Dag da først jeg bryder dette Løfte!

Begge.

Alfader! — vi helligen sværge!
Du hører det — modtag vor Eed!
Om Fædrene-Hæder at værge,
Og hævne den Spot, som vi leed!

Uslukkeligt Hadet skal være,
Som Nordmænd mod Røverne bære!
Og Dannemarks Fiender skal lære,
At frygte codaniske Hav!
O Himmel! du styrke vor Evne
Britanniens Udaad at hævne!
Og skulde end Kielen da ræve,
Og Havbunden blive vor Grav.

Og svige vi Løftet, da falde
Din Vrede — o Gud! paa os ned!
Dig, Himmel! til Vidne vi kalde!
Vi svore — Du modtog vor Eed!

Ole.

Kom nu ihu, min Søn! at Du har svoret.

Iver.

Ja, evig skal jeg huske det!

Niende Scene.

Stine De Forrige.

Iver

(løber glad imod Moderen.)

Min Moder!
Tænk! jeg har faaet Lov at gaae med Fader
Paa dette Tog.

Stine.

Og det skal skee i Aften?

Iver.

Iver.

Ja, hvis Du kun vil give mig Dit Minde?

Ole.

Kom ikke her den Dreng og overhang mig,
Og giorde mig saa blød som Vox — jeg maatte
Da give ham Tilladelse at følge,
Dog kun saafremt Du intet har imod det.

Stine.

I Herrens Navn, min Søn! ja, følg Din Fader,
Og Himmelen beskytte Eder begge!

Tiende Scene.

Halvor. De Forrige.

Halvor.

God Aften!

Ole.

O, god Aften, kiere Halvor!
Du kom nok for at tage Afskeed med mig?

Halvor.

Jeg saae Seilflaget vaie der paa Skuden,
Og kunde neppe troe at det var Alvor.

Ole.

Saa! — hvorfor det?

Halvor.

Nordosten kuler grueſomt,
Og den er stik imod for Din Udseiling.

Ole.

Ole.

Men Skuden seiler som en Piil, det veed Du,
Og vender som en Baad, og styrer herlig,
Og jeg er kiendt i Fiorden.

Halvor.

Ja, det er Du.
Og Skuden seiler godt, saavidt jeg skiønner;
Men Natten falder paa, og tykt er Veiret,
Og svært gaaer Søen, det kan ikke feile,
Thi Søndenvind har stormet nu saa længe.

Ole.

Du frygter vel jeg skulde blive seesyg?

Stine.

Min Ole! spot dog ei med Halvors Ømhed.

Halvor.

Hans Spot ei krænker mig — jeg veed hans Mening,
Han veed at det er Sandhed, hvad jeg siger.
At det er gruesomt Veir, det nægter ingen.

Ole.

Det vil Du lære mig? — Før nogen tænkte
At der eengang en Halvor skulde fødes,
Da havde jeg seilt Fiorden Snese Gange,
Og aldrig var jeg ræd fordi det kulte.
Hør, gode Halvor! — der — der ved Dit Hierte
Der bærer Du det danske Flag, som Kongen
Har skienket Dig fordi Du eengang viiste
At Du var kiæk og rask — men vee Dig — vee Dig

Saa-

Saafremt det sidder kun til Stads paa Trøien,
Saafremt Du ikke elsker det som Lyset!
Og dette Flag er haanet, Halvor! — haanet —
Forbandet være hver den norske Søemand,
Hver mindste Dreng, som ikke bittert føler
Den Krænkelse, som Roverne har viist det —
Som ikke gik i Døden for at hævne
Den Spot det leed!

Halvor.

Ja, Himlen er mit Vidne
Hvor inderlig, hvor høit, hvor ubegrændset
Jeg elsker dette Flag — hvor glad jeg tabte
Alt hvad der er mig kiert — og selve Livet,
Ja, selv min Karen! for at see dets Ære
Forsvaret, hævdet, hævnet paa de Usle,
Som ikkun lumsk, og under Venskabs Maske,
Har vovet at angribe det! — Alt længe
Jeg brændte efter Hævn — o, gid jeg kunde
Kun vise Dig — kun vise Fødelandet —
At ikke tomme Ord er Halvors Kiækhed!
Ei har jeg talt af Frygt hvad jeg har talet;
Men Oles Liv er kostbart for os alle.
Du er en gammel Mand — o, skaan Dig, Ole!
Betroe mig Skuden — Jeg gaaer ud i Aften,
I dette Øieblik jeg letter Anker
Og seiler ud — og faaer Du da at høre

At ræd jeg krob i Skiul for Overmagten,
O, da foragt mig — had mig — nægt mig Karen!

Stine

(omfavner Halvor.)

O, Gud velsigne Dig! — (til Ole): Min bedste Ole!
Nu kan Du være tryg og rolig hiemme;
Jeg veed Du ei forsmaaer et saadant Tilbud.

Ole.

Tak, Halvor! — Tak! — nær havde jeg miskiendt Dig,
Nær troede jeg at Halvor og var bange.
Men mindes Du Du har et andet Ombud?
Anfører er Du jo for Kystmilitzen,
Og kom der noget paa, og Du var borte,
O! aldrig glemte jeg, at have hindret
Min Halvor fra sin Pligt mod Land og Konge.
Desuden, Halvor, tabte jeg den Glæde,
Som jeg for ingen Priis laer mig berøve:
Den Glæde selv at giøre Fienden Skade,
Den Glæde selv — ifald det kuns er muligt,
At hævne noget af den Vold — den Uret,
Den Haan de har udviist mod Dannerflaget.

Ellevte Scene.

En Baadsmand. De Forrige.

Baadsmanden.

Nu har vi hivet Skuden under Anker,
For-Mers-Seil kastet los — og alt er rede;
Vi vente kun Kaptainen.

Ole.

Jeg er færdig. —
I Herrens Navn — Farvel, min gode Stine!
(Han kysser hende.)

Stine.

O, Gud ledsage Dig!

Ole

(ryster Halvors Haand.)
Farvel, min Halvor!

Chor.

Held for Konge, Fødeland!
Held for Dannerflagets Ære!
Evigt, evigt kiert det være,
Helligt for hver Norges Mand!
Hævn det hvo som hævne kan!
Evigt, evigt kiert det være!
Hævn for Dannerflagets Ære!
Hævn for Konge, Fødeland!

Hurra! — Hurra! — Hurra!
(Iver og Baadsmanden tage Skibskisten.)

Anden Akt.

Første Scene.

Stine (allene.)

(Det er Morgen. — Stine sidder ved et Bord med en Bog for sig; — Hun lægger Bogen sammen.)

O, Gud skee Lov! nu er mit Hierte lettet!
Nu føler jeg den Roelighed Du skienker,
O, Fader! hver som tillidsfuld anraaber
Din store, Din uendelige Godhed!
Jeg gav min Sorg i Dine Faderhænder,
For Dig udøste jeg min Frygt, min Kummer,
Du letted' den, og sendte Trøst og Tillid
Og Mod, og Haab i det beklemte Hierte!
Nu møde mig hvad Himlen har besluttet,
Nu send, o Gud! hvad Skiebne Du befaler,
Din Villie skee! taalmodig skal jeg bære
Det tungeste, det sørgeligste Uheld,
Thi Du — Du selv udrusted' mig med Styrke!

Du

Du lærte mig at føle Du er naadig,
Saavel naar Du tildeler Sorg, som Glæde,
At selv Din Straf er Godhed, er Velgierning!
(Hun lægger Bogen bort paa en Hylde.)

Anden Scene.

Stine. Karen. Liſe.

Stine.

God Morgen, mine Børn!

Karen.

God Morgen, Moder!
O, hvorfor er Du ſtaaet op ſaa tidlig?
Jeg troede at Du ſov endnu.

Liſe.

Jeg frygter
Du har kun ſovet lidt — jeg veed Du pleier
At nyde liden Roe naar Faer er borte;
Og mindſt i Nat.

Stine.

Ja! Du har Ret, min Liſe!
Ei har jeg lukket Øiet; — hele Natten
Jeg kaſtede mig hiſt og her paa Leiet,
Og hørte Stormens græsſelige Tuden,
Og Hagl og Regn, ſom ſkyllede i Marken.
Da tænkte jeg paa Fader og min Iver!

Og

Og kunde Søvnen da mit Øie qvæge,
Naar alt hvad jeg har kiert er stedt i Fare?

Karen.

O, Himlen har beskyttet dem!

Stine.

Det troer jeg,
Det haaber jeg, mit Barn; — nu er jeg roelig,
Skiøndt intet Blun har hvilet paa mit Øie;
Men jeg forlod min Seng, og bad til Herren,
Og denne Bøn har qvæget mig — O, Piger!
O, gid I altid levende maae føle
At Trøst i Modgang kommer fra den Høie,
Fra Ham, som skuer Støvets Nød, og veier
Dets Jammer, og beregner vore Kræfter.
Kom, min Børn! vi ville glade synge
Jer' Faders Morgensang, hvormed han ofte
Har vækket mig det første Dagen gryede,
Og trøstet mig, naar Modet vilde synke.

Alle.

Som Børn vi roelig overgive
Vor Skiebne i Din milde Haand!
O, Fader! Du vor Tilflugt blive!
Til Dig opløfte vi vor Aand!
Taalmodig Tillid Du os lære!
Din Villie os hellig være!

Hvo

Hvo talte Taaren til vort Die?
Hvo veiede vor Kummers Vægt?
Hvo maalte Grændsen for vor Møie?
Hvo tog os i sin Varetægt?
Hvo gav os Kraft til Sorg at bære?
Kun Du, vor Gud — Dit Navn skee Ære!

Hvo var det, som os Held tilvendte?
Hvo deelte vore Glæder ud?
Hvo paa vor Bane Fryd os sendte?
Hvo uden Du? Algodheds Gud!
Taalmodig Tillid Du os lære!
Din Villie os hellig være!

Lise.

Gud veed, om vi skal mere faae at høre
Vor Fader synge denne Sang! — Om glade
Vi oftere den Sieleroe skal skue,
Som straalte af hans Die, naar han sang den!

Karen.

O, hvorfor frygte? hvorfor tabe Modet?
Hvi vil Du nedslaae alle med Din Tvivlen?
Men, Moder! Du har vaaget hele Natten,
Nu har jo Stormen lagt sig — Du er trøstet;
Giv Dig til Roe — maaskee Du kunde sove;
Du i det mindste faaer en lille Hvile.

Stine.

Ja vel, mit Barn — jeg trænger til lidt Hvile,
Søvn venter jeg mig ei.

(Stine gaaer.)

Tre-

Tredie Scene.

Lise. Karen.

Karen.

Naa, gode Pige!
Skal stedse da Dit Ansigt vise Kummer,
Og skal jeg aldrig mere see Dig rolig?

Lise.

Du veed min Sorg, Du kiender den, min Karen!
Du veed hvor dybt, hvor smertende jeg føler
Min gode — ak — min ædle Anders Vanheld!
At leve uden ham er meer end Døden!
Og dog — ved Gud — jeg fandt mig i min Skiebne,
Var han kun død — da leed han ikke mere;
Da bar jeg taus min Sorg — bar den allene,
Og offrede hans Minde hede Taarer!
Men han er fangen — fangen af de Usle —
Og fangen uden Slag — saa lumsk — uhævnet —
Tænk, hvor det krænker ham, at Landets Fiender,
Med Haan, som kun en Britte kan udvise,
Skal nævne ham den stolte danske Flaade
Forhaanet, røvet! — vise ham de Stævne,
Hvorpaa han selv har vovet Liv og Ære,
Og fægtet under Dannemanden Jessen,
At være nu i brittisk Vold — saa skiændigt! —
Tænk, hvor det krænker ham, at være bundet,
Da Fædrelandet kræver hver dets Sønner

Til modigt Forsvar! — nu at være hindret
Fra broderlig at tage Deel i Krigen,
Og hævne Landets Vold, og Landets Trængsel!

Karen.

Ja! det er gruesomt for hver ædel Søemand,
Og sikkerlig det krænker ham, den Gode!

Lise.

Og nu min Fader, og den raske Iver,
Som vi maaskee for sidste Gang har favnet!

Karen.

Din Sorg er billig — men — tilgiv mig, Lise!
Hvo foler nu sin egen Sorg?

Lise.

Nei, Karen!
Nei, ikke den allene — hele Landets
Nedbøier mig med ubegrændset Kummer!
Og intet Haab til Redning — ingen Udsigt
Til nogentid at øine Landets Frelse!

Karen.

Jo, Lise! der er Haab — og vi skal frelses!
Ei tabe Norges Sønner hastig Modet;
End har vi raske Krigere tilbage,
Og Mænd, som have Kraft, og Mod i Brystet,
Og alle ere rede — vee den Fiende,
Som frækt tør nærme sig til Norges Kyster!

Lise.

Men Fiendens Overmagt?

Ka=

Karen.

Skal bukke under
For norske Mænd, som indtil Døden værge
For Konge — Fødeland — for Huus — for Arne —
For Hustrue — Børn — for Eiendom — for Norge!
Stil Du Din Sorg — fat Mod — end kan vi haabe!
Og overalt — tilgiv mig den Erindring —
Skaan dog Din elskede, Din omme Moders
Alt blødende, alt sønderknuste Hierte!

Lise.

Naar graanende Himmelen truer,
Og varsler om Død giennem vrede Orcaner,
Da banker den Seilendes Hierte af Frygt!

Karen.

Den modige Søemand ei gruer;
Han kløver de steileste Bølger, og baner
Sin Vei giennem Havet, og seiler saa trygt!

Lise.

Naar Fordskielvets rædsomme Bragen
Med Undergang truer den ryslende Bolig,
Da størknes Indvaanerens iisnende Blod!

Karen.

Men midt under Husenes Knagen,
Han Himlens Beskiærmelse venter saa rolig,
Og Tillid til Forsynet styrker hans Mod!

Liſe.

Naar Modgangens Lynſtraale blinker,
Og Kummerens hvæsſede Pile os ſaare,
Da føle vi dybt deres ſmertende Braad!

Karen.

Om Modgangens Lynſtraale blinker,
Og Kummerens hvæsſede Pile os ſaare,
Taalmodighed ſløver den ſmertende Braad!

Liſe.

Naar Skiebnen os grueſom tilvinker
Kun Rædſler og Farer — da rinder vor Taare!
Med Bæven vi ſkue den truende Lod!

Karen.

Naar Haabet os ſmilende vinker,
Da hæves vort Hierte, da ſtandſer vor Taare,
Da ſkrækkes vi ei ved den truende Lod!

Begge.

Velgiørende Haab! naar Din Straale oplyſer
Vor mørke, ubanede, vildſomme Sti,
Da Sielen for bundløſe Afgrund ei gyſer,
Og Foden med Tryghed den vandrer forbi!

Fierde Scene.

Halvor. De Forrige.

Halvor.

Tak for den ſkionne Sang!

Ka-

Karen.

Saa Du har hørt den?
Du lurer dog vel ikke paa Din Karen?

Halvor.

Jo, nu for første Gang. — Jeg kom til Døren;
Alt udenfor jeg hørte Eder synge,
Og vilde ei forstyrre Eders Vise.
Jeg hørte kun det sidste Vers — o, Piger!
Syng det engang endnu.

Karen.

Vil Du, min Søster?

Lise.

Ja, for Din Halvors Skyld.

Karen.

Naa, Lise! Lise!
Du vil nok prøve paa at faae mig skinsyg? —
Tag Dig i Agt — maaskee det kunde lykkes —
Nei, evig evig elskte gode Halvor!
Nei, aldrig skal jeg tvivle om Din Troskab!
Kom, Pige — lad os synge — jeg begynder!
Jeg vil dog først opfylde Halvors Ønske.

Om Modgangens Lynstraale blinker,
Og Kummerens hvæsede Pile os saare,
Taalmodighed sløver den smertende Braad!
Naar Haabet os smilende vinker,
Da høves vort Hierte, da standser vor Taare!
Da strækkes vi ei ved den truende Lod!

Alle.

Alle.

Velgiørende Haab! naar Din Straale oplyser
Vor mørke, ubanede, vildsomme Sti,
Da Sielen for bundløse Afgrund ei gyser,
Og Foden med Tryghed den vandrer forbi!

Halvor.

Ja, Elskede! med Visshed vil jeg haabe
At nyde evig Fryd i Dine Arme. —
Men hvordan lever gamle Moder Stine?
Mon hun har sovet lidt?

Karen.

Nei, hele Natten
Har hun tilbragt foruden Søvn — nu troer jeg
Maaskee hun slumrer lidt.

Lise.

O, gid hun maatte!
Jeg skal gaae ind og see om hun er vaagen.

(Lise gaaer.)

Femte Scene.

Halvor. Karen.

Karen.

O, siig mig, Halvor, siig mig, tør vi haabe
At see vor Fader meer? jeg trøster andre,
Og trænger selv til Trøst — til Trøst af Halvor! —
Siig kun Din Mening — troer Du det er mueligt

For

For noget Skib at bierge sig i Søen
I saadant Veir? — naar hørte Du dets Mage?

Halvor.

I Søen nok — saalænge alting holder;
Og alt er nyt og godt paa Faders Skude,
Og Vinden var Nordost — den bar fra Landet;
Først imod Morgenen blev Vinden sørlig;
Da sagtnedes det skrækkelige Uveir.
Er han kun kommen lykkelig i Søen,
Saa troer jeg han har ingen Nod.

Karen.

Men Fiorden?

Halvor.

Ja, Fiorden, den er rigtig nok lidt farlig.

Karen.

Lidt farlig? Halvor, — spøg ei med min Ængest!
Jeg veed jo nok hvor fuld den er af Banker
Og blinde Skiær — jeg veed han havde Modvind;
Jeg veed jo nok, at han har maattet baute
Den hele Miil, før han har rækket Søen,
Og lidet Rum at baute paa.

Halvor.

Men Fader
Har bautet der saa mange Snese Gange,
Og er saa kiendt som hiemme i sin Stue.
Er han kun kommen Fiorden ud lidt tidlig,
Før det blev alt for mørkt, saa er det mueligt.

Ka=

Karen.

Kun mueligt, Halvor!

Halvor.

Veier jeg min Tale?

Karen.

Ja sikkerlig, Du veier den, det seer jeg!
Jeg hører Du vil nødig ud med Sproget,
Jeg mærker alt for vel Du selv er bange,
Og denne Forbeholdenhed er værre,
End om Du aabenhiertet vilde sige
Din Mening om hans Tog.

Halvor.

Men, gode Pige!
Troer Du jeg nogentid har villet dølge,
At han har været stæd i megen Fare?
Men huft Din Sang — og huft: at midt i Faren
Kan Mod og Sindighed saa ofte frelse.

Siette Scene.

En Kystværnsmand. De Forrige.

Kystværnsmanden.

Kom, Halvor! kom! jeg troer vi øiner Fienden;
Jeg seer to store Seilere i Søen;
De styre hid, saafremt jeg ikke feiler;
Men Veiret er saa tykt, og Luften taaget,

Saa

Saa man endnu kan ikke skille Flaget,
Men vist nok er det Engelske, det troer jeg.

Halvor.

Men er de væbnede?

Kystværnsmanden.

Det maae de være,
Thi ellers nok de skyede vore Havne;
Men Skroget kan man ikke rigtig øine;
De er nok et Par Miil endnu fra Landet.

Halvor.

Heis Flaget snart, at Folk kan komme sammen;
Jeg kommer efter strax.

(Kystværnsmanden gaaer.)

Syvende Scene.

Halvor. Karen.

Halvor.

Et Kys, min Pige!

Karen.

Ja, Halvor! (kysser ham.) o! var det kun ei det sidste!

Halvor.

Aa! det har ingen Nød — Farvel, min Karen!
(Hun slynger sig om hans Hals under Retournellen.)

Karen.

O, Halvor! min Halvor! Du skuer de Taarer
Som rinde for Dig!

Hal-

Halvor.

O, Pige! min Pige! Din Graad mig kun saarer!
Jeg strider for Dig.

Karen.

Om Halvor kun streed for den elskende Pige,
Allene for mig,
Da vilde jeg bedende, knælende sige:
Bliv, Halvor, hos mig!

Nei, flyder Dit Blod, det for Norge skal flyde.

Halvor.

For Norge og Dig!
Ei er det for kostbart naar Pligterne byde.

Karen.

Men kostbart for mig!

Halvor.

Og skulde Din Halvor da frygtsom sig skaane,
Naar Landet har Krig?

Karen.

Nei, Halvor! selv vilde jeg Elskeren haane,
Som skiulede sig!

Men skulde jeg Dig, Du min Elskede, miste,
Og faldt Du i Krig,
Med Graad vil jeg jorde Dit Støv i sin Kiste
Og kysse Dit Liig!

Hal-

Halvor.

Jeg iler til Striden og kommer tilbage,
Tilbage til Dig!
Jeg da med Tilfredshed den Vellyst skal smage
At favnes af Dig!

Karen.

Til modig til Striden! kom heldig tilbage,
Tilbage til mig!
Og stolt af Din Daad jeg den Vellyst skal smage
At favnes af Dig!

Ottende Scene.

Stine. De Forrige.

Stine.

Jeg syntes, Børn! jeg hørte fremmed Stemme.
Var her en fremmed Mand?

Halvor.

Ja, Kystmilitsen,
Som staaer paa Udkig, var her.

Stine.

For at melde?

Halvor.

Ja, han har seet to Seilere i Søen.

Stine.

Og dog vel aldrig Fader der iblandt dem?

Halvor.

Nei, det er store Skibe.

Stine.

Altsaa Fiender?

Hal-

Halvor.

Saa meente han, men det er ei saa sikkert.

Stine.

O, Halvor! dølg kun ei at her er Fare;
Jeg er bereed paa Alt.

Halvor.

Jeg vil see efter,
Om man kan skiønne hvad det er fra Fieldet.

Karen.

Kom snart igien!

Stine.

Ja, bie nu ei for længe,
Men kom igien, og sig os hvad Du siner.

(Halvor gaaer.)

Niende Scene.

Stine. Karen.

Stine.

Saa skulde de besøge disse Hytter?
Dem troede jeg for smaae for deres Attraae.

Karen.

Og hvad er da for lidet for en Røver?
For dem, som uden Straf, og uden Hinder
Kan øve Niddingsdaad, og Vold, og Hærværk?
For den, som tabte alt Begreb om Ære!
Som kiender ingen anden Lov end Magten?

Stine.

Stine.

Og den misbruge de til voldsom Adfærd
Mod ubevogtet Svaghed!

Karen.

Og mod Qvinder!
Thi fægted de ei altid helst mod Qvinder
Og rolige, og værgeløse Landmænd
Og spæde Børn og Oldinger? — Her troe de
At finde Kysten blottet — uden Forsvar:
Her vove de en Landgang.

Stine.

Ei skal Rovet,
Som de kan bringe hiem fra disse Egne,
Fornøie deres Graadighed.

Karen.

Men, Moder!
Har vi da ikke Huse, som kan brænde?
Og kan ei dette Syn fornøie Britter?

Stine.

O, Krigere! o, lærer dog af Normænd,
At være Mennesker i Stridens Hede!
At værgeløs Uskyldighed og Svaghed
Kan vente Forsvar af en ædel Fiende.

Velsignede, hædrede være de Helte,
Som sukkende blotte det hvæsede Sværd,
Som nødig omspende det dødsvangre Belte,
Men møde med Glæde den tapreste Hær!

Som

Som nedrig ei haane
Den Kiække, som faldt,
Som hædre, som skaane,
Som frede om Alt!

Begge.

Held vorde den Kriger, der fredsom beskytter
Selv Fiendernes rolige, straaetækte Hytter!

Karen.

Vanære og dybeste Skiændsel forfølge
Den Rover, hvis Fryd var Uvæbnedes Nød:
Som lumsk farer frem over skummende Bølge
Og vægeløs Uskyld omspænder med Død!
Som jublende skuer
Det hvirvlende Brag
Af hvinende Luer
I fredsomme Tag!

Begge.

Hans Navn vorde glemt, og hans skiændige Rygte
Gienlyde kun der, hvor hans Vold man kan frygte!

Stine.

Ja, skrækkelig er Tanken om de Rædsler,
Som Krigens Ild udspreder over Jorden!

Karen.

Og snart — ak — alt for snart maaskee vi føle,
At Fiendens Graadighed kan række Norge!

Stine.

Stine.

O, Britte! skiønner Du hvad Ondt Du voldte!
Den Ulykkalighed, som Jordens Sønner
For Dig, og Dig allene maatte prove!
Den Gruesomhed, som avles af Din Vælde,
Din Graadighed, Din ubegrændste Attraae
At sluge Verdens Guld, og Verdens Lykke,
Din Gierrighed, hvormed Du har besudlet
Hver Plet af Verden, hvor Din Fod har været,
Din grændseløse Higen efter Rigdom!

Karen.

Gud! han har brugt sin Rigdom til at haane
Den hele Slægt af Mennesker paa Jorden!
Kun til at saae Uenighed og Laster,
Og hvæsse Sværd mod Sværd, og kiøbe Tvedragt!
Og nu — og nu — o denne Dag, min Moder,
Jeg frygter har indviet mig til Kummer!
Jeg bliver stedse meer og meer urolig;
Og Halvor tøver længe — gode Moder!
Jeg gaaer at møde ham.

Stine.

Ja, gaae, min Karen!
Men bring ham hid, at jeg kan faae at vide
Hvad han har feet fra Fieldet.

(Karen gaaer.)

Tiende Scene.

Stine (allene.)

Stakkels Pige!
Du frygter for Din Halvor — jeg forstaaer Dig. —
Og er da denne Dag bestemt til Taarer?
Min Ole! — Har Dig Himlen naadig sparet?
Og Dig, min Iver! Eller skal jeg søge
De kiere Liig ved klippefulde Strandbred?
Da hævn dem, Gud! — da falde mine Taarer,
De falde hede, brændende, og tunge
Ned paa Din haarde, blodbestænkte Isse,
Ihvo Du er — Britanniens Bestyrer,
Som udspyer Ild, og Død, og Skræk til Jorden!
O, Engeland! o, eier Du da ikke
Een ædel Borger? — Een, som ei henreves
Af Gierrighedens Strøm og brittisk Hovmod,
Og Ringeagt for Mennesker, for Dyden,
For alt hvad der er godt, og stort, og ædelt,
Som ei foragter alt, undtagen Penge?
O, hør hans Røst — Han nødes selv at haane
Din Idræt da — og blues ved Din Adfærd!
O, hør ham, Britte! hør ham, naar han varsler!
End lever Hævnens Gud: skielv for den Time,
Som bringer Dig Giengieldelsen! — Den kommer,
Den kommer vist! — maaskee den alt fremskrider!
Skielv for den Dag, da Du engang skal bøde

For

For Strømme Blod, som Du har foraarsaget,
Og Millioners Nød, og Graad, og Jammer!

Min Ungdoms-Tid i Fredens Ly
Gled, uden vilde Glæders Vrimmel;
Ei mørknedes af Krigens Sky
Mit Foraars stille, blide Himmel.

Min Ole beiled' om min Haand;
Jeg gav ham den; med den mit Hierte;
Og evig signed' jeg det Baand,
Som mig hans Værd at kiende lærte!

Ei altid var mig Skiebnen blid;
Jeg tit med Armod maatte kiæmpe:
Kun Sparsomhed og huuslig Flid
Dens grumme Anfald kunde dæmpe.

Jeg Velstand nød fra Himmelen;
Maaskee mig Herren vilde prøve;
Maaskee for høit jeg skatted' den,
Og derfor lod Han mig den røve.

Men Krigens Rædsler giemtes mig
Til Alderdommens mørke Dage!
Da, Himmel! det behaged' Dig,
Jeg dem saa bittert skulle smage.

O, hævn hver Draabe Blod, som flød!
Hver Enkes Suk, hver Moders Taarer!
Hævn Spædes Raab! hævn Armes Nød!
Straf dem, som skyldfrie Hierter saarer!

Dog — Hævn og Straf tilhøre Dig,
Som ene dømmer Støvets Sønner;
Du styrer Alt saa viselig;
Du straffer mildt — Du gavmild lønner!

Ellevte Scene.

Stine. Lise.

Lise
(kommer løbende ind.)

De komme alt — o, Moder! — Gud! — de komme!

Stine.

Hvem komme, Barn?

Lise.

O, Fienden, Moder! Fienden!

Stine.

Det er jo dog endnu ei ganske afgiort;
Man veed det ikke vist.

Lise.

Jo sikkert! sikkert!
To store Skibe vise sig i Fiorden;
De styre hid!

Stine.

Men er det derfor Fiender?
Og overalt — det er hvad vi kan vente;
Vi har jo Krig med Røvere — vær rolig!

Lise.

Lise.

O, Gud! o Gud!

Stine.

Kun rolig, Lise! rolig!

Tolvte Scene.

Karen. Halvor. De Forrige.

Stine.

Naa! Halvor, kan Du skiønne hvem der kommer?

Halvor.

De nærme sig alt meer og meer til Landet;
Men Luften er saa disen, og saa taaget;
Man siner intet Flag — ei kan man skiønne
Om de er' væbnede — thi Skydeporte
Kan ei endnu opdages, — og desuden —
De holde dem vel lukte i det længste.
At det er Engelske, det troer jeg sikkert,
Det kan man see af Bygningen og Riggen.
Skyts har de vist — det seiler ei — thi ellers
De styred' ei saa lige ind i Fiorden —
Skiondt — megen Modstand vente de vel ikke;
Dog tør de finde mere end de vente;
Der samles alt en Deel.

Karen.

Ja, før de komme,

Er Stranden vist nok fuld; — o, gode Moder!
Du skulde see hvor Folket stimler sammen
I Hobetal, og kappes med hinanden;
Enhver vil være første Mand ved Stranden,
De strømme som til Giæstebud — saa glade,
Saa modige, at det er Lyst at see dem!

Lise.

O, Gud ske Lov!

Stine.

Gud styrke Eder Alle!

Trettende Scene.

Tvende Underanførere. De Forrige.

Første Anfører.

Nu, Halvor! nu er vores Rode samlet.

Anden Anfører.

Ja, min er rede — ingen er tilbage;
Hver Mand er væbnet og var strax paa Pletten.

Første Anfører.

Der strømme fleer og flere til; nu troer jeg
Det bliver bedst Du ordner os.

Halvor.

Min Ordning
Betyder vist kun lidet, men jeg stoler
Paa Folkets Mod, og paa den Ild, som brænder

I alles

I alles Bryst — og paa vort Had til Fienden.
Jeg veed, at det er Normænd, som skal stride,
Og stride for sit Hiem, og for sin Konge,
For alt hvad han har kiert — (tager Karens Haand.) — og
for sin Pige!

Første Anfører.

Ja, Halvor! frygt kun ei, at nogen viger
Det mindste Skridt — en Haandsbred kun tilbage;
Hver falder der han staaer — det har vi lovet —
Vi seire eller døe.

Anden Anfører
(rækker ham Haanden.)
Det være svoret!

Halvor
(giver begge Haanden.)
Vi seire eller døe — det er vort Løsen!

Halvor og Anførerne.
Lad komme den Britte med Ild og med Sværd!
Gud hielpe ham, om han vil lande!
Gud hielpe ham, om han os kommer for nær!
Der vanker saa blodig en Pande!
Til Norriges Kyst
Kun Veien kan findes igiennem vort Bryst.

Alle Fruentimmerne.
Beskiærm, o Alfader! hvert Bryst,
Som værger for Norriges Kyst!

Alle

Alle Mandfolkene.

Lad komme de Voldsmænd saa mange der vil!
Ei hente de Norriges Rige.
Det hører med Odelsret Skioldungen til;
I Kampen vi Normænd ei vige.
Til Norriges Kyst
Kun Veien kan findes igiennem vort Bryst.

Alle Fruentimmerne.

Beskiærm, o Alfader! hvert Bryst,
Som værger for Norriges Kyst!

Alle Mandfolkene.

I Kampen vi Normænd dyrt sælge vort Liv,
Hver Plet af det Land, som vi eier;
I Kampen for Konge, og Arne, og Viv
Vi kiende kun Død eller Seier.
Til Norriges Kyst
Kun Veien kan findes igiennem vort Bryst.

Alle Fruentimmerne.

Beskiærm, o Alfader! hvert Bryst,
Som værger for Norriges Kyst!

Alle Mandfolkene.

Og kun over Dynger af Normænds Liig,
Sin Fod han paa Landet skal fæste;
Og om han end dertil fordristede sig,
Det skulde ei vorde hans Bedste.
Til Norriges Kyst
Kun Veien kan findes igiennem vort Bryst.

Alle Fruentimmerne.

Beskiærm, o Alfader! hvert Bryst,
Som værger for Norriges Kyst!

Alle Mandfolkene.

Og fætter han Foden paa Norriges Strand,
Da venter ham Skotternes Skiebne!
Som Zinclar skal falde hver brittiske Mand,
Naar Dalenes Sønner sig væbne.
Til Norriges Kyst
Kun Veien kan findes igiennem vort Bryst.

Alle Fruentimmerne.

Beskiærm, o Alfader! hvert Bryst,
Som værger om Norriges Kyst!

Alle Mandfolkene.

Op, Brødre! den Fiende os vinker til Strid!
Op! — raske vi gribe til Værge!
Og fælde den Røver, som nærmer sig hid,
For Landet saa saare at hærge!
Kun giennem vort Bryst,
Han Veien skal finde til Norriges Kyst.

Alle Fruentimmerne.

Beskiærm, o Alfader! hvert Bryst,
Som værger for Norriges Kyst!

Alle Mandfolkene.

Til Stranden, til Stranden vi ile som Mænd;
Vi fægte, som Normanden pleier;

Vi fægte for Land, og for Konge, og Ven!
Vort Løsen er: Død eller Seier!
Og giennem vort Bryst
Kun Veien skal findes til Norriges Kyst.

Alle Mandfolkene.	Alle Fruentimmerne.
Med Jubel vi søge den Lyst,	Beskiærm, o Alfader! hvert Bryst,
At værge for Norriges Kyst!	Som værger for Norriges Kyst!

Tredie Akt.

Første Scene.

Lise (allene.)

(Hun sidder tankefuld, med den ene Haand under Kinden; i den anden holder hun et Strikketøi. Hun begynder at strikke lidt i det hun siger:)

Mig ahner intet godt! — Uvant til Striden
Er hver en Mand; — Vel har de Mod og Hierte,
Og bittert Had til Fienden — men jeg frygter
Han er dem vist for mandstærk; — hans Kanoner
Vil fælde mange før de kan ham række;
Og faldt Du, Halvor! — Karen — stakkels Karen!
Jeg frygter Du maa prøve Signes Skiebne.

Til Kamp Herr Svenning rider;
"Farvel, min favre Møe!"
Stolt Gangeren fremskrider;
Saa mandelig han strider
For Herthas skiønne Øe.

Uro-

Urolig Signe svæver,
Hun veed ei selv hvorhen;
Usikker Foden bæver;
Det fulde Bryst sig hæver
For hendes elskte Ven.

Det klemte Hierte banker
I alt for trange Bryst.
Omspendt af mørke Tanker
Hun skielvende omvanker,
Og finder ingen Trøst.

For Signe ei er kaaret
Den Riddersvend saa bold;
Til Døde blev han saaret;
Af Stridsmænd blev han baaret
Til hende paa sit Skiold.

De salte Taarer rinde
Paa Signes blege Kind:
"Og aldrig skal Dit Minde,
"O Elskede, forsvinde
"Af Signes ømme Sind!"

Anden Scene.

Karen. Lise.

Karen.

O, det er lange, græselige Timer!
Gud! var det dog forbi — o, Lise! Lise!

Med

Med hvert Minut min Engstelse tiltager!
Jeg løber om, som om jeg var forstyrret;
Og ikke veed jeg selv hvor jeg vil være;
Jeg finder ingen Ro!

Lise.

Naa, Pige, Pige!
Naar pleier Du at lade Modet falde?

Karen.

O, naar — naar var jeg da paa saadan Prøve?
Naar var min Halvor da i saadan Fare?
I Gaar Du fandt mig lykkelig, min Lise,
Fordi min Halvor var saa tryg her hiemme;
Gud! er han tryg? — og vover han ei Livet?

Lise.

Og vilde Du da heller han var Fange?

Karen.

Jeg veed ei hvad jeg vilde selv — kun veed jeg,
At min Bekængstelse er uden Grændser!
O, var dog kun min grumme Skiebne afgiort!
Og vidste jeg kun hvad jeg har at vente,
Jeg skulde bære alt! — men denne Tilstand,
Den gyselige pinefulde Venten
Er meer end skrækkelig — er meer end Døden!

Lise.

Frygt ikke; — der er raske Folk paa Stranden.

Karen.

Ja, Pige! men der kommer flere Fiender,

Det klarned nys et Øieblik i Luften,
Da saae man giennem Kikkerten fra Fieldet,
Det ene Skib har tvende Flag paa Toppen;
Det altsaa gav Signal til andre Skibe,
Som ere uden for; — man saae desuden
Et lille væbnet Fartøi alt at komme,
Og stikke frem omkring den søndre Odde;
Han vist har flere med — det feiler ikke.
Og om der end kom mange — mange flere,
Saa veed jeg Halvor tæller ikke Fienden;
Jeg veed han viger ei en Fod tilbage;
Jeg veed han slaaer til sidste Mand — (med Taarer:)
og falder!

Lise.

Og hvorfor falde? husk dog kun paa Visen;
Husk hvad der stod saa skiønt om Fiendens Kugler:
"At hver en Kugle sin Udskrivt har,
"Og rammer kun den, hvis Navn den bar."

Karen.

Men om der findes een med Navnet Halvor?

Lise.

O, da har Himlen stemplet den! — da veed jeg,
Min Karen finder sig i Himlens Villie.

Karen.

O! Gud!

Lise.

Mindst tænkte jeg Du skulde trænge

Til Trøst af mig, Du, som tilforn bestandig
Har fattet Mod, og lettet vor Bekymring.
O, glem dog ei, at disse Øieblikke
Bortile snart — snart Faren er forsvunden;
O, haab at Du — maaskee før Timen rinder,
Er lykkelig og glad ved Halvors Side,

Karen.

Ak! — maaskee og har mistet ham for stedse,
Og græder ved hans Liig!

Lise.

O, trøst Dig, Karen!
Jeg vil gaae op i Fieldet og see efter;
Jeg troer det klarner af — maaskee at Taagen
Har noget mere lettet sig derude.

Karen.

Kom snart igien — snart, Lise! — lad mig vide,
Om de giør nogen Mine til at lande.

(Lise gaaer.)

Tredie Scene.

Karen (allene.)

(Hun sætter sig ved Bordet, tager Strikketøiet, som Lise har lagt der, lægger det strax igien fra sig — reiser sig — gaaer frem og tilbage — seer ud af Vinduet — sætter sig snart et Sted, snart et andet — kort, viser alle Tegn paa den

største Uroligheb. — Alt dette skeer under Retournellen, som for at give hende Anledning til at vise Uroligheb, bør være temmelig lang.)

O, kunde jeg qvægende Rolighed finde,
Og mindske de grusomme Øiebliks Tal!
Gid snarlig seenbrægtige Timeglas rinde,
Som lover mig Fryd, eller truer med Qval!

Min Halvor! iil, Halvor, tilbage!
O, kom til min brændende Barm!
O, snart Du den Voldsmand forjage,
Og hviil i Din Elskedes Arm!

O, kunde jeg qvægende Rolighed finde,
Og mindske de grusomme Øiebliks Tal!
Gid snarlig den frygtede Time forsvinde,
Som giemmer mig Fryd — eller grændseløs Qval!

Fierde Scene.

Karen. Stine.

Stine.

Naa! Pige, Pige! hvorfor saa urolig?
Hvi qvæler Du Dig selv? — fat Dig, min Karen!

Karen

(kaster sig i Moderens Arme.)

O, bedste, gode Moder! denne Time,
Kun denne ene skrækkelige Time,
O, var den kun forbi! Stine.

Stine.

Den svinder hastig;
Den bringer maaskee Fryd, og maaskee Kummer,
Men hvad den bringer er til vores Bedste.

Karen.

I Herrens Navn! — lad komme alt! — hver Skiebne
Skal være taalelig mod den Uvished;
Forventningen er skrækkelig og qvalfuld!
(Der høres et Kanonskud.)
De syre alt! (atter et Skud.) — o Gud! — (Tredie Skud.)
— o, Gud! de komme!

Stine.

Huft paa, mit Barn! i Nødens Øieblikke,
Da er det vi skal trolig favne Haabet;
Da er det vi skal vise vi er rede
At bære alt, hvad Himlen har besluttet,
Og taalig underkaste os dens Villie.
(Hun lytter.)
Jeg hører intet meer; nu er det stille.

Karen.

De kan maaskee endnu ei række Landet
Med deres Ild; — Ei dræbe Folk paa Stranden.
O, frels dem, Gud!

Stine (lytter.)

Hys! — stille! — lad os høre!
(Man hører langt borte et tredøbbelt Hurra.)

Karen
(med haabfuld Forundring:)
Et Hurra-Raab?

Stine.
De muntre sig til Striden.

Femte Scene.

Lise (kommer løbende ind ganske aandeløs.)

De Forrige.

Lise.
O, Moder! Moder! Karen! Fader kommer!

Stine.
Hvad siger Du?

Karen.
Hvad! — Fader?

Stine.
Kommer Fader?

Lise.
Ja, bedste Moder! Kaperen er kommen!
Han har alt kastet Anker her i Havnen!
Har Du ei hørt ham fyre? — hele Folket
Modtog ham med et Hurra saa det klingred'; —
Alt Baaden er sat ud og roer til Landet;
Han er her strax! jeg vilde ikke bie
Til jeg fik kyst hans Faderhaand! — jeg iilte
At bringe Dig den glade Efterretning!

Stine.

Stine.

Han er nok løbet ind for Fiendens Skibe.

Lise.

Nei, det er Priser, som han har bragt med sig;
Tænk! — engelsk Flag staaer neden for det Danske!

Karen.

Gud! hvilken Glæde!

Siette Scene.

Halvor. Iver. De Forrige.

Lise.

Iver!

Halvor.

Her, min Moder!
Her bringer jeg en Kapergast.

Stine
(omfavner Iver.)

Min Iver!
Men hvor er Fader?

Iver.

Fader er dernede.
Han kommer vist nok strax, naar han er færdig;
Han er ombord paa en af vore Priser.
Og Anders, (til Lise.) Jeg skal hilse Dig fra Anders.

Alle.

(med nedslagen Forundring.)

Hvad! Anders?

Iver.

Ja — han er ombord paa Prisen.

Lise.

Som Fange da?

Iver.

Nei, vist nok ei som Fange;
Han sikkert har en vigtig Bank omborde;
Han commandeerte Skuden, da vi tog den;
Han raabte til mig: "Iver! hils min Lise!"
Meer talte jeg ei med ham i den Skynding;
Han havde vist nok meget at bestille,
Thi Skibet var saa læk, at Folket neppe
Meer orkede at børe det paa Pompen.

Halvor.

Hvad! — Anders skulde haane norske Søemænd,
Og tage Hyre i en engelsk Skude,
Og tiene Fienden — fare med hans Skibe!
Og det fordi han kiender hele Kysten?

Karen.

Umuligt!

Lise.

Ja — ved Gud — det er umuligt!
Jeg skulde see min Anders som Forræder?

Han

Han skulde komme — bringe Skam og Skiændsel
Til mig — til hele Huset — og til Landet?

Halvor.

Jeg havde ikke ventet det af Anders.

Lise.

Husk, Halvor! at Du taler med hans Pige;
Du burde dog ei krænke mig — jeg veed det,
Jeg veed det vist at Anders er uskyldig!
Han sviger ei sin Konge — men Mistanken —
Kun Skyggen af Mistanke om hans Hierte,
Den krænker mig til Døden!

Stine.

Kiere Halvor!
Dom ingen uforhørt — græd ikke, Lise!
Saa uforskammet bliver aldrig Anders,
At sende Dig en Hilsen, hvis han ikke
Med oprakt Hoved turde see Dit Ansigt.

Halvor.

Nei, Du har Ret! — Tilgiv mig, gode Pige!
Han sviger ei! — Før Anders tiener Fienden,
Før tiener jeg ham selv! — Med Skudens Lækhed
Det hænger vist nok ikke rigtigt sammen;
Med List han vilde fange dem, det troer jeg.

Stine (til Lise.)

Vær Du kun rolig, Barn! — og elsk Din Anders.
(Til Iver.)
Men hør, min Gut! Du har jo ei fortalt mig

Det mindste om Dit Tog; — Gud! igaar Aftes,
Det var et gruſomt Veir — og halve Natten
Det ſtormede, og haglede, og regnte,
Saa Gud veed, hvor I kunde ſeile Fiorden.

Iver.

Ja, det veed ikke jeg — det veed kun Fader,
Jeg mener han kan tælle hver en Bølge.
Det var ſaa mørkt, man kunde ei ſee Haanden;
Vi havde da en Fierdingvei tilbage;
Vi hørte Braat og Brand paa alle Sider,
Dog ſlap vi lykkelig og vel — men Fader
Stod ogſaa ſelv den hele Tid ved Roret.

Karen.

O, Gud ſkee Lov, ſom frelſte dem!

Halvor.

Men ſig mig,
Hvorledes fik I taget Fiendens Skibe?

Iver.

Vi kom til Søes, og maatte ſtyre veſtlig
Saalængeſom det kulede ſaa gruſomt;
Vi lænſede for Fokken. — Imod Midnat
Trak Vinden ſig til Søers — og blev lidt rolig;
Vi vendte og ſadt Kourſen øſter efter;
Snart blev vi vaer en fire. ſex Lanterner;
Vi giorde Jagt — men var for langt ifra dem;
Men aldrig før det gryede lidt af Dagen,
Da ſaae vi diſſe to lidt øſtlig for os;

Den

Den ene seilede saa rask imod os;
Den anden holdt sig nærmere ved Landet.

Halvor.

Ja, han var læk — Vist nok har Anders haabet,
At bringe ham i Havn et Sted til Norge.

Iver.

Saasnart vi saae dem, holdt vi op imod dem,
Og hastig var' de tagne kan Du tænke.

Vi øined' en Skude, som seilte saa fro,
Vi øinede to;
Den ene os seilede lige imod,
Thi Vinden var god;
Han seilte saa Masten stod kroget,
Han frygtede ikke for noget.

Vi sendte en Kugle lidt agter ham ud;
Han loe ad det Skud!
Vi gav ham den anden digt foran hans Bov,
Han lod som han sov;
Vi tænkte: vi faae ham nok vække,
Om ogsaa hans Stormast skal knække.

Den tredie Kugle foer giennem hans Seil;
"Han skyder ei feil."
Saa troer jeg han tænkte. — Nu brastе han op,
Fik Flag paa sin Top,
Men snart dette Flag maatte glide,
Da vi kom lidt nær til hans Side.

"Ca-

"Captainen i Baaden — Papirerne med!"
Han ydmyg steg ned.
Priismester og Mandskab vi sendte ombord,
Og videre foer;
Vi tænkte lidt mere at fange,
Da Skibene vare saa mange.

Vi kom til den anden — langte borte vi saae,
De Pomper at gaae.
"Den Skude den har vi, den seiler ei væk,"
"Den dygtig er læk."
De lod sig saa villige tage,
Og glade vi styred tilbage!

Karen.

Du faaer nok Lyst til Kaperlivet, Iver!

Iver.

Ja, naar hvert Tog gik af saa godt som dette!
Men ofte man vist andet faaer at vide.

Stine.

Kom, Børn! kom lad os glade møde Fader;
Kom, Lise!

Karen.

Gode Lise! kom — følg med os.

Stine.

Sørg Du kun ei — Din Anders er Dig værdig:
Det staaer jeg inde for.

Lise.

Jeg kommer efter.

(De gaae alle undtagen Lise.)

Sy-

Syvende Scene.

Lise (allene.)

Nei, Fader — møde Dig, og ei med Glæde,
Ei kysse glad Din Haand — det kan jeg ikke!

Kun mig — kun mig skal Sorg nedbøie,
Mens Glæden troner i hvert Bryst!
Kun mit forgrædte vaade Øie
Skal skye de glade Venners Lyst!
For mig kun Dagen mørk skal være,
Kun jeg — ak, jeg skal Sorgen nære!

Skal mig ei Faders Hiemkomst fryde,
Men gyde Kummer i min Siel?
Skal jeg ei glad Ham Haanden byde,
Og barnlig frydes ved hans Held?
O, elskte Fader! skal Din Lykke
Saa tungt Din ømme Datter trykke?

Og skal jeg ei med aabne Arme
Imøde, Anders! løbe Dig?
Og ei med Elskerindens Varme
Op til mit Hierte trykke Dig?
Skal jeg det Navn med Blusel høre,
Som ene frydede mit Øre?

Min Anders! var Du uden Brøde,
Reen, som det Folk Du iler til!
Af Fryd mit Hierte skulde gløde,
Og Kinden blusse! — Øiets Ild

Og blide Taarer skulde sige,
Hvor dyrebar Du var Din Pige!

Ja, Du er skyldfri, uden Brøde,
Reen, som det Folk Du iler til!
O, kom! for Dig min Barm skal gløde
Af evig reen og hellig Ild!
Dig Øiet smilende skal sige,
Hvor dyrebar Du er Din Pige!

Ja, Du er reen — og ædelt er Dit Hierte,
Og Du er skyldfri, Anders!

Ottende Scene.

Halvor. Anders. Lise.

Halvor.

Ja, det er han!
Thi det har Fader sagt, saa kan Du troe det. —
Der har Du ham,

Anders.

Min Pige!

Lise

(løber i hans Arme.)

Anders — Anders!

(De blive nogle Øieblikke staaende tause i hinandens Arme.)

Anders.

Jeg har Dig — har Dig her i mine Arme,

Min

Min Elskede! min evig elskte Lise!
Og alt er glemt — al Kummer er forsvunden!
Dig har jeg — og ved Dig, min hele Riigdom!
Alt andet kunde Fienden mig berøve,
Kun ikke Dig — o, Himlen være lovet!

Lise.

Du elsker mig — og ingen anden Lykke,
Og ingen Riigdom kan mit Hierte glæde,
Og ingen Modgang grømme mig! — O, saae Du —
Saae Du, min Anders! hvor det var mig grusomt,
Hvor smertende at tænke Dig som Fange! —
Det er forbi — Du kom — kom saa uventet!

Anders
(tager smilende Lises Haand.)

Velkommen dog?

Halvor.

Vi studsede en Smule
I Forstningen, da Iver os fortalte,
Du var ombord i Engelskmandens Skibe;
Vi fandt det underligt, at Du, min Anders,
Du kunde tage Tieneste hos Fienden;
Det nedslog lidt Din Lise.

Anders
(i en venlig lidt bebreidende Tone.)

Gode Pige!
Du tvivlede om mig?

Halvor
(rækker ham Haanden.)
Tilgiv mig, Anders!
Jeg nægter ei, at før jeg fik betænkt mig,
Det faldt mig rigtig nok lidt uforstaaeligt;
Jeg var nok ene Skyld i Lises Tvivlen.

Lise.
Ei bragte Du mig, Halvor! til at tvivle,
Men at et Skin — en Skygge af Mistanke
Om Dig, min Anders! skulde kunne næres
I noget Bryst — det krænkede mig, Halvor!

Halvor.
Naa! lad os glemme det. — Fortæl os, Anders,
Hvorledes Du slap fri af Fiendens Kloer.

Anders.
Jeg havde, som Du veed, lidt Part i Skuden,
Alt hvad jeg suurt min Livstid har erhvervet;
Den solgte de, og giorde den til Prise;
Jeg gav mig ud at være svensk af Fødsel.
Og — for at komme hiem til Dig, min Pige!
Saa lod jeg mig forhyre af en Svensk.

Halvor.
Ja — siden vi har ikke Krig med Svensken,
Men sikkerlig — vi faae den snart — det troer jeg.

Anders.
Vi kom til Strømstad; — Fire store Skibe
Af Fiendens laae der saa stolt for Anker

I Strøm-

I Stromstads Havn. — De vare alle ladte
Med Tiære, Jern og Talg for Kongens Regning.

Halvor.

Fra Østersøen kom de, kan jeg tænke?

Anders.

Ja, det forstaaer sig — Snart de fik at vide,
At jeg var født i Norge — at jeg kiendte
Den hele norske Kyst — og de var' bange
At seile den forbi saa seent paa Aaret.

Halvor.

Det er ei heller Spøg — naar Stormen kommer,
Og paalands Vind — og lange mørke Nætter;
De vidste de ei Lodser kunde vente.

Anders.

Strax kom en Engelskmand og bød mig Hyre;
Han bød mig hvad jeg vilde — thi for Guldet
De tænke Ære, Tro, og alt kan kiøbes.
Kun Guld er Brittens Guddom — Guld tilbedes;
Han kiender ingen anden Gud end Penge. —
Jeg lod som jeg var villig strax; — jeg tænkte;
Med Vold har de udplyndret vores Konge;
Vold kan jeg ei anvende for at hævne
Det Overfald de viiste os — men Listen —
Du faaer dog see hvad Listen kan udrette!

Halvor.

Jeg tænkte det — har jeg ei sagt det, Lise?
Ved List han vilde bringe dem til Norge.

Lise.

Du troede det dengang Du fik betænkt Dig;
Men, Halvor! først Du dog mistænkte Anders.

Anders.

Jeg lod mig hyre, kom ombord i Skuden;
Ved Nattetid jeg listed mig i Rummet,
Og borede syv, otte store Huller.

Halvor (til Lise.)

Der kommer mine Ord om Skibets Lækken.
(Til Anders.)
Du havde Nagler rede at slaae i dem?

Anders.

Ja, Skuden var saa sikker som en Potte;
Ved Middagstid i Gaar blev Vinden nordlig;
Og blæste friskt — en revet Mersseils-Kuling;
Vi lettede, og giorde Seil saa herlig;
Men imod Mørkningen begyndte Stormen;
Captain og Styrmand havde grogged dygtig
Paa engelsk Viis, saa ingen passed' paa mig;
Jeg losnede nu mine skiulte Nagler.
Vi mærked' Lækken, og tog til at pompe;
Men Vandet voxte meer og meer i Skibet;
Vi kunde neppe bære det paa Pompen,
Skiønt alle Pomper gik.

Halvor.

Da blev de bange?

Lise.

Lise.

De havde Aarsag til at blive bange;
Det var jo og en reent fortvivlet Tilstand.

Anders.

De holdt det troligt ud i nogle Timer.
Mod Morgenen var hele Skibets Mandskab
Saa trætte og udmattede, at neppe
De var' i Stand at røre sig.

Lise.

De Stakler!

Anders.

Omsider kom de alle frem og bad mig
Jeg for at bierge Livet vilde prove
At føre dem i Havn, hvorhen jeg vilde,
Thi ellers vilde hver Mand gaae fra Pompen
I Herrens Navn, og lade Skibet synke;
Captainen maatte taale denne Skiebne;
Han saae desuden selv det var umuligt
At bringe Skibet sikkert over Søen; —
Nu tog jeg Skibet under min Commando,
Og styrede saa Koursen under Landet,
Da Ole kom og tog os.

Lise.

Men, min Anders!
Du blev vel reent forundret ved at finde
Vor gamle Fader paa en Kaperskude?

An-

Anders.

Jeg blev, som om jeg havde seet de Døde!
Dog glædede det mig, at være tagen
Af vores gode gamle Fader Ole;
Thi ene ham forunder jeg den Glæde,
Som jeg har mistet nu — at kunne bringe
Et fiendtligt Skib med Ladning ind til Kongen!
Selv havde jeg ei taget mod det mindste;
Nu hør' det Ole til, og Oles Mandskab.

Halvor

(ryster hans Haand.)

Norsk er Du, Ven! og ædelt er Dit Hierte! —
O, dersom Ole kun forstod Din Mening,
Saa veed jeg han betænkte sig ei længe;
Hans Liv — hans Eiendom var stedse rede,
Saasnart det gieldte Fodelandets Frelse.

Anders.

Glade for Norge vi offre vort Blod!
Velstand, Formue, hver Skierv vi frembære!
Nedlægge den for det Alter, hvis Fod
Hviler paa Tapperhed, Troskab og Ære!

Halvor.

Hellige Alter! — trygt hvile Din Fod,
Støttet ved Tapperhed, Troskab og Mod!

Lise.

Elskede Fodeland! rolig Du hvile!
Skue Dine Normænds usvækkede Mod!

Skue

Skue Dine Sønner, som kappende ile
Frem til Dit Alter med Velstand og Blod!

Alle.

Nigernes Soel dog vel eengang igien
Skal uformørket bag Skyen fremblinke!
Glade og jublende hilse vi den!
Glade vi sine den Held os tilvinke!
Fiendernes Vælde skal snart svinde hen!
Held for hver Norges, hver Dannemarks Ven!

Halvor.

Men Ole tøver længe der ved Stranden;
Han har saa travlt med Skibenes Fortøining;
Jeg vil gaae ned og hielpe ham — den Gamle.
(Gaaer.)

Niende Scene.

Anders. Lise.

Anders
(tager hende om Livet.)

Du slemme Lise! — Du, som kunde tænke
Din Anders kunde glemme Land og Konge:
Du skal betale det med tusind Kysse!

Lise.

Bebreid mig ei — ved Gud! — Du gior mig Uret.

An-

Anders.

Du kunde den Tanke et Øieblik nære:
Din Anders, ombord i den fiendtlige Stævn,
Utro mod sin Konge, ufølsom for Ære,
Ei skulde opflammes af brændende Hævn?

Lise.

Hengiven mit Hierte sin Elsker frikiendte,
Og altid uskyldig ham Kierlighed fandt;
Jeg tusinde Sukke mod Himmelen sendte,
Og Tvivlens Uvished og Kummer forsvandt.

Anders.

Men Ringeagt maatte Din Kierlighed kiøle.

Lise.

Jeg elskede trofast, og agtede Dig.

Anders.

For Niddingen kunde Du Elskov ei føle.

Lise.

Men Du blev ei Nidding — ei kiendte Du Svig!

Anders.

Kun Troskab kan elskes.

Lise.

Men Kierlighed haaber.

Anders.

Og skuffes saa ofte.

Lise.

Lise.

Men undskylder Alt!

Anders.

Utroskab mod Fødeland Hævnen anraaber.

Lise.

Men før Du blev utro, før Jordkloden faldt!

Begge.

Før Normænd blev utroe, før revnede Fielde!
Før styrtede Klipper for Stormenes Vælde!
Før tørredes Havet! før Jordkloden faldt!

Tiende Scene.

Ole Stine. Halvor. Karen. Iver.

De Forrige.

(De komme ind imedens de synge Choret, og standse ved Dørren uden at sees af de Syngende. Naar de holde op, igientage Ole, Halvor og Iver de trende sidste Linier.)

Før Normænd blev utroe, før revnede Fielde!
Før styrtede Klipper for Stormenes Vælde!
Før tørredes Havet! før Jordkloden faldt!

Lise

(løber imod Ole.)

Velkommen, Fader!

(Kysser hans Haand.)

Ole.

O, god Dag, min Lise!
Naa! sig mig nu — er Du tilfreds med Fangsten?

Lise.

O, Du har bragt mig alle Livets Glæder!
O, Gud velsigne Dig, min bedste Fader!

Ole.

Ja, naar man reiser ud i vilde Søen,
Og kaprer Kiærester til sine Døttre,
Saa blier man vel modtaget.

Lise.

Gode Fader!

Ole.

Naa! naa! — jeg spøger kun.

Stine.

Kom sæt Dig, Fader!

Karen.

Du trænger vist til Hvile, kom og sæt Dig.

Ole.

Ja, lad mig først uddele mine Gaver;
Jeg kommer jo fra Marked. — Gamle Stine!
(Han kysser hende.)
See her min hele Gave; men jeg veed det
Den er Dig kier endnu.

Stine.

Stine.

Kier vil den blive
Til sidste Aandedræt!

Ole.

Og Dig, min Lise!
Dig har jeg bragt en Brudgom; Du begiærer
Vel intet mere nu?

Lise.

Mig har Du skienket
Al den Lyksalighed jeg kunde ønske!

Ole.

Det Skib, som Du var paa, min kiere Anders!
Det havde Du bragt ind, om ogsaa Ole
Ei havde nogen Tid sat Fod i Fartøi.

Anders.

Jeg havde bragt det ind i Havn — til Kongen.

Ole.

Mandskabets Part er jeg ei Herre over,
Men mig tilhører dog den største Andeel.
Ei taer jeg nogen Ting fra Dig og Landet;
Min Part er Din — Brug Du den som jeg haaber.

Anders

(ryster hans Haand.)

Tak, Fader! — Gud skee Lov! — Tak, gamle Ole!

(Til Lise.)

Vi faae nok Brød — Hver Hvid tilhører Kongen!

Ole.

Saa meente jeg! — Gud lønne denne Handling!
Og jeg skal ogsaa lønne Dig: — Min Anders!
Der — tag Din Lises Haand — og vær velsignet!
Dig, gode Halvor! og min elskte Karen!
Jer har jeg intet andet til end dette.
(Han lægger deres Hænder i hinanden.)
Og Gud velsigne Jer! Din Medgivt, Halvor!
Den bliver disse sunde, friske Arme,
Og disse vakre rosenrøde Kinder;
Gid aldrig de af Krænkelse maae blegne!
Forresten gaaer Forgyldningen nok af dem,
Men elsk dem dog, min Halvor! skiøndt de falme.

Halvor.

Ja, evig skal jeg elske dem!

Karen.

O, Fader!
Du deler ud Lykkalighed til alle.

Ole.

Dig vil jeg dele med, min kiere Iver!
Vi har to danske Flag, som have vaiet
Der hvor det engelske stod neden under.
Dig, raske Gut! — Dig skienker jeg det ene;
Men giem det som Din Diesteen. Det andet
Vil jeg beholde selv — og det skal ligge
Hver Nat ved Hovedgierdet af mit Leie.

Og

Og naar jeg døer, — (Til Stine med Rørelse.) — saa
læg det i min Kiste!
Men Skibene tilhøre Fødelandet;
Modtag min Skiærv, o Konge! — elskte Norge,
O, tækkes med det Lidet jeg kan yde!

Ellevte Scene.

Tvende Priismestere. De Forrige.

Første Priismester.

Mandskabet hilser Dig, Captain! og beder
At Du vil skrive Kongen til og sige:
De intet egne sig af vore Priser.
Alt hører Kongen til — For ham de seile,
For ham de vove Livet — ei for Penge.

Anden Priismester.

Ja, andet har vi ei at byde Kongen,
Men det er ærligt meent.

Ole
(ryster deres Hænder.)
Tak, Kammerater!
Gud lønne Jer! — Gud lønne Eder alle!
O, Gud velsigne hver en ædel Søemand!
Hver Mand, som føler varmt for Land og Konge!

Slut-

Slutnings-Chor.

Festlig fremtræde hver Dannemand!
Ærlig hver Normand ham Hænderne byde!
Love at værne om Fødeland!
Høit og høitideligt Løftet gienlyde!
Høit det gienlyde fra Strand til Strand!
Hellig de sværge,
Trolig om Landet at værge!
Hører det, Sletter og elskede Gran!
Hellig vi sværge,
Trolig om Landet at værge!
Hører det, Klipper, og Sletter, og Vand!
Trolig vi fægte for Konge og Land!
Fægte saalænge der aander en Mand!

Leve vor Konge! vor Frederik!
Leve Maria! Hans trofaste Mage!
Længe Dit blide, Dit huldе Blik
Krydre vor Frederiks qvalfulde Dage!
Leve vor elskede Frederik!
Lev for Dit Rige!
Dannemænd døe før de svige,
Smuldred' end Klipper, og Verdner forgik!
Lev for Dit Rige!
Normænd kan døe, men ei svige!
Smuldred' end Klipper og Verdner forgik
Aldrig vi svige vor Frederik!
Leve vor Konge! vor Frederik!